

VAN MENS TOT MENS

LEDENORGAAN VAN DE NEDERLANDSE VERENIGING VOOR MAATSCHAPPELIJK WERK 'HUMANITAS'

Nummer 1 - zestiende jaargang - Maart 1966

142

DE REDACTIE

Het hoofdbestuur heeft na het congres de bijkomende taken van zijn leden opnieuw verdeeld. Gevolg hiervan was dat de heer C. M. Swiebel gedwongen was zijn redacteurschap van „Van Mens tot Mens” neer te leggen, om zijn vele taken „binnen de perken” te houden. Het hoofdbestuur heeft de heer mr. Ebbeling bereid gevonden deze taak waar te nemen. De nu aan het woord zijnde en komende redactieleden willen zich graag tot tolk van het

hoofdbestuur maken en de heer C. M. Swiebel hartelijk danken voor zijn jarenlange medewerking aan de redactie van ons ledenorgaan. De oude redactie heet mr. Ebbeling hartelijk welkom. De lezer vindt de eerste bijdrage van zijn hand op pagina 1. De redactie in haar nieuwe samenstelling hoopt evenals de voorgaande redactie, aan een aantal op het laatste congres geuite wensen inzake de inhoud van dit blad tegemoet te kunnen komen.

DAT VREEMDE HUMANITAS

Hebt u zich wel eens gerealiseerd dat Humanitas een vreemde organisatie is?

Een organisatie die maar weinig lijkt op andere? Een vereniging waarvan men lid wordt, zonder dat het 'iets oplevert' en zonder dat men er 'beter van wordt.' Er zijn maar weinig van dit soort verenigingen die de leden meer tijd en geld kosten dan ze er ooit aan nut of voldoening voor zich zelf zullen uithalen.

Normaal, althans gebruikelijk is, dat men lid wordt van een club om er baat bij te hebben, nietwaar, hoe dit ook in ideële doelstellingen verpakt wordt. Niemand zal willen ontkennen, dat in de moderne vakbeweging een groot sociaal goed belichaamd is. Maar ook niemand zal zo hypocrietisch zijn te beweren, dat niet in het welbegrepen eigen belang van de enkeling de voornaamste drijfveer voor het lidmaatschap gelegen is.

Zelfs een politieke partij, wat minder gebonden aan direct zichtbaar materieel voordeel dan de vakbeweging, zal op den duur alleen dan voldoende aanhang vinden, wanneer voldoende mensen hun eigen belang kunnen zien in het verlengde van wat een bepaalde politieke partij als goed voor ons allen, en dus van algemeen belang voorstaat.

Humanitas is met een vakbond noch politieke partij vergelijkbaar. Het is geen belangenorganisatie en geen strijdgroep. Het is gewoon een aantal mensen dat op het terrein van de sociale hulpverlening iets mogelijk wil maken. Zij willen maatschappelijk werk doen, of eigenlijk: laten doen. En dit is ook het vreemde van Humanitas. In die zin is deze vereniging uniek: het is een van de zeer weinige instellingen op het terrein van het maatschappelijk werk die met géén ander doel dan het verrichten van maatschappelijk werk werden opgericht en bovendien is het een **vereniging**. Niet een stichting, waarin een beperkte groep mensen het beleid bepaalt, maar een vereniging, waarin in principe elk lid, via afdeling en con-

gres, invloed kan hebben op de gang van zaken.

Deze organisatievorm heeft ontegenzeggelijk voordelen. Het is duidelijk, dat Humanitas gedragen wordt door de leden; het is niet een onderdeel van een groter verband, waarvan men om andere redenen lid is. Toch mag ook hier de schijn niet bedriegen. Formeel gezien wortelt het werk van Humanitas in de gemeenschap. Gezien het aantal leden die dit werk financieel en

organisatorisch helpen mogelijk maken.

Maar de andere kant van de medaille is, dat we tot het besef zijn gekomen dat in onze gecompliceerde maatschappij, waarin techniek en wetenschap zo'n grote rol spelen, ook het helpen van de medemens een zaak is geworden, die niet zo maar, op grond van intuïtie en hartelijkheid, behartigd kan worden. Ook hier heeft de wetenschap ervoor gezorgd, dat we

niet meer met de argeloosheid van de onwetende spontaan onze weg kunnen gaan.

Helpen is een vak geworden, dat door vaklieden gedaan moet worden. En dat is op zich net zo kwaad als het goed is.

Van lieverlede zijn we een georganiseerde samenleving geworden. Voor iedere maatschappelijke nood worden voorzieningen getroffen. En als er eens iets niet geregeld blijkt te zijn, dan zijn we hoogst verbaasd dat er geen 'instantie' is, geen instelling, die daarvoor zorgt. En ergens zitten we in de vicieuze cirkel van: helpen moet goed gebeuren, dus moeten we het organiseren, het door zo bekwaam mogelijke mensen laten verrichten, maar dat betekent voor een deel: monopolisering van de hulpverlening door 'apparaten' en hun grote en kleine bureaucratietjes.

Wat heeft dat alles nu met Humanitas te maken? Ik dacht: een aantal dingen.

In de eerste plaats kan de open verenigingsstructuur van Humanitas er borg voor staan, dat er, van binnen uit, een rem zal zijn op bureaucratiserende organisatievormen: de leden zijn er ten slotte zelf bij.

In de tweede plaats zou ik willen wijzen op de mogelijkheid om allerlei hand- en spandiensten te verlenen op het terrein van de hulpverlening, die niet een surrogaat zijn van de vakmatige hulp, maar soms een welkome aanvulling erop, waardoor soms zelf kan voorkomen worden, dat het 'apparaat' in werking behoeft te komen. Behalve al het andere, zoals vormgeving van sociale verantwoordelijkheid, is het georganiseerde maatschappelijk werk misschien ook nog wel te zien als een correctie op een stuk liefdeloosheid in ons samenleven. Misschien vergis ik mij, dan: des te beter.

Maar misschien kunnen we nog eens bezien in hoeverre onze vereniging het mogelijk maakt om de spontane handreiking van mens tot mens haar volle betekenis te laten behouden.

G. Ebbeling

Landelijke conferentie

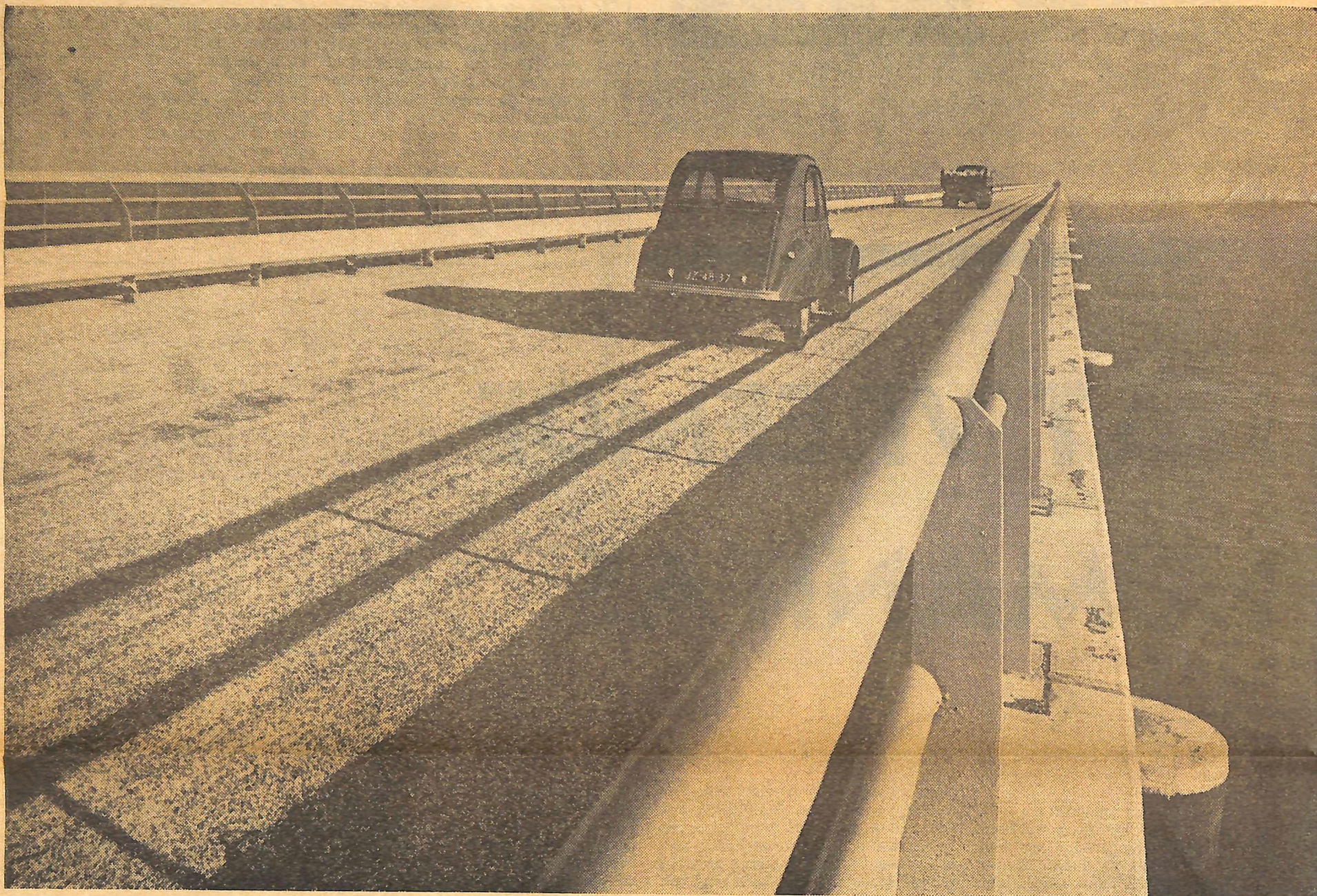
georganiseerd door de sectie reclassering op *vrijdag 13 en zaterdag 14 mei* in het Evert Kupersoord te Amersfoort. Alle uitdrukingsmiddelen binnen ons bereik om het onderwerp pakkend te behandelen zullen worden aangevend.

THEMA: 'DE VEILIGE SAMENLEVING'

Uitnodigingen gaan naar medewerkers (vrijwilligers- en beroeps-) in ruim verband van Humanitas en Genootschap; bovendien naar gegadigden in nog ruimer verband (Hervormde Kerk, onderwijsmensen, bedrijfsfunctionarissen, enz.). *Eerste van een trits van 3 conferenties, met tussenpozen van plm. half jaar.*

● Tweede conferentie (vervolg) vermoedelijk in november in het Evert Kupersoord te Amersfoort.

HUMANITAS IN ZEELAND

18 uur onderweg voor 2 uur vergaderen

Van de laatst gehouden vergadering van de gewestelijke raad is de provincie Zeeland moesten de vier leden van deze raad uit Zeeuwsch-Vlaanderen niet minder dan 18 uur reizen.

Oorzaak: dichte mist, die de oeververbindingen lamlegde.

Een belevenis als deze behoort nog niet tot de uitzonderingen in Zeeland.

Nog vorig jaar (de Oosterscheldebrug was toen nog in aanbouw) moest één van de leden van Humanitas 's middags even in Middelburg zijn. Hij woont op Schouwen-Duiveland. Tegen het eind van de middag steekt een storm op met aanwakkerende wind.

Terugrijdende naar het eiland bleek dat het veer Cats naar Zierikzee was gestaakt.

Geen nood, Schouwen is van meerdere kanten bereikbaar. Hij keerde de auto en reed over Bergen op Zoom naar Zijpe. Wat echter slechts zelden gebeurde: ook hier had men de strijd tegen de elementen opgegeven. Toen restte nog slechts één mogelijkheid: de Grevelingendam. Ten zuiden van Rotterdam (zover moest men nl. omrijden) kon eindelijk de neus van de auto weer eilandwaarts worden gericht.

Thuisgekomen kon hij bogen op een afgelegde afstand te vergelijken met die van Rotterdam tot bijna Parijs...

Het is geen wonder dat in vroegere

dagen, toen nog geen sprake was van Deltaplan en Oosterscheldebrug, Zeeland werd vermeden.

Uitgezonderd dan de enkeling die de schoonheid van land en water had leren waarderen.

De slechte verbindingen tussen de verschillende delen van Zeeland bepaalden van een belangrijke gedeelte het gezicht van de provincie.

Schouwen-Duiveland en langer reeds Walcheren en de Bevelanden, zijn nu geheel uit het isolement verlost.

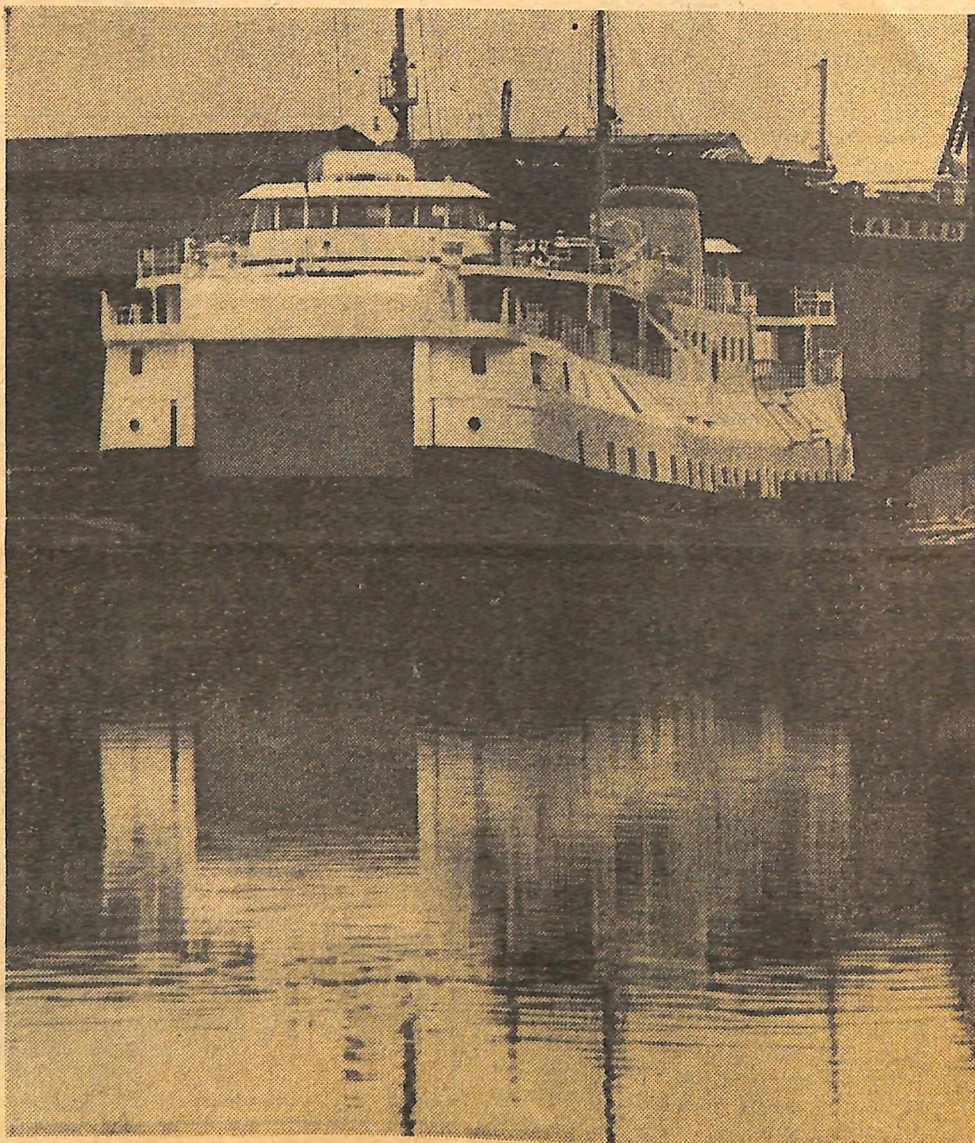
De aanleg van de Grevelingendam maakte Schouwen-Duiveland beter bereikbaar vanuit de randstad; de Oosterscheldebrug, zoals u weet met een lengte van vijf km de langste brug van Europa, zorgde anderzijds voor een verbinding met het Centrum van Zeeland.

De randstad is met het gereedkomen van de brug vanuit Walcheren beter bereikbaar: vroeger moest men via Bergen op Zoom en Zevenheijse Hoek naar Rotterdam rijden. Tegenwoordig behoeft men deze grote omweg niet meer te maken. Zeeland beschikt thans over uitstekende verbindingen en dit zal in de eerste plaats ten goede komen aan het toerisme, maar zeker niet in de laatste plaats ook aan de ontwikkeling van de industrie.

Zeeland bezit met het Sloehavenproject en de kanaalzones van Walcheren en Zeeuwsch-Vlaanderen aantrekkelijke vestigingsplaatsen voor de industrie.

De enige slechte verbinding die Zeeland nog heeft, is die naar Zeeuwsch-Vlaanderen.

De veerverbindingen zijn reeds zoveel

mogelijk geperfectioneerd, wat niet wegneemt dat passagiers op drukke dagen uren moeten wachten voor zij aan de beurt zijn.

Daarom zullen over enkele jaren tussen Kruiningen en Perkpolder dubbeldeksboten gaan varen.

Dit zijn boten met twee boven elkaar gelegen dekken, waarvan de onderste bestemd is voor vrachtwagens, de bovenste voor personenwagens.

Of deze boten op afdoende wijze soelaas zullen bieden, is nog maar de vraag.

Iedere rechtgeaarde Zeeuw hoopt daarom op een brug of tunnel naar Zeeuwsch-Vlaanderen.

De geheel ontwikkeling van Zeeland naar een belangrijker economisch geheel, stelt ook Humanitas voor bepaalde consequenties.

Ook Humanitas zal over de brug moeten komen om te voldoen aan het beroep dat in toenemende mate op zijn organisatie wordt gedaan.

Een grote groep leden tracht bijtijds maatregelen te treffen om zo mogelijk de ontwikkeling vóór te blijven.

Kort geleden stelde de afdeling Walcheren haar eerste maatschappelijk werkster voor het algemeen maatschappelijk werk in dienst.

Een architect is bezig met het ontwerpen van het 'Jacob Roggeveenhuys', een bejaardentehuis met 120 bedden, dat net buiten de oude wallen van Middelburg zal verrijzen. Dit werk geschiedt in HSHB-kader. In Terneuzen werd kort geleden een Stichting opgericht met als doel in Zeeuwsch-Vlaanderen de bejaardenhuisvesting ter hand te nemen.

Men staat daar pas aan het begin en we hopen allen op het nodige succes.

Ook in Goes is men op het punt van de bejaardenhuisvesting diligent.

Op Schouwen-Duiveland tracht een groepje leden nog dit jaar een nieuwe afdeling op te richten.

Het ziet er naar uit dat zij zullen slagen.

We zijn niet pessimistisch over de economische ontplooiing van Zeeland. We zijn ook niet pessimistisch over de ontplooiing van Humanitas in het gewest.

Zeker niet zolang bestuursleden bereid zijn het risico te nemen zelf 18 uur te moeten reizen om twee uur te vergaderen

A. van Oosten

Hebt u zich wel eens ingedacht wat het is voor een vader om plotseling voor een ondergeschoven kind te staan?

Veronderstel, u komt thuis en uw vrouw zegt: 'Je dacht altijd dat we één jongetje hadden, hè! Maar dat is niet zo. Ik heb nog een kind, zie je. Ik heb het nu bij nader inzien maar thuis laten komen. Hier is ze, is het geen wolk van een meld?'

Dan staat u, lezer, toch wel even te kijken, niet?

U zult zeggen, dat is niet bepaald een probleem voor ons blad, zo iets gebeurt misschien wel in homogene ideologisch achtergebleven gebieden, maar niet in onze kring.

Niet in onze kring van mensen met een frisse, open gezonde, tolerante en moderne kijk op het leven en zijn oorzaken?

Maar het is gebeurd in onze kring. Ons oudste lid nog wel, Hubert Manus Nico Tas. De man die altijd met kop en schouders boven zijn omgeving heeft uitgestoken, komt nu op merkwaardige wijze in het nieuws.

De zaak is aan het rollen gekomen in Rotterdam. Onze redactie kwam achter deze sprongmutatie toen ze het welverzorgde Rotterdamse driemaandelijks ledenorgaan 'In de branding' (een mooi klein boekje) onder ogen kreeg. Ik hoor u reddend zeggen 'Ken 't een pleegkind weze?' Nee lezer, onze voogdij-afdeling weet van niets.

Een van de illustraties bracht ons op het spoor en we drukken die hierbij af.

Dat meisje aan de linkerkant kennen wij niet he? De krachtige Rotterdamse werkershand (niks decadents er aan, nietwaar?) van Humanitas op de achtergrond beschermt wel veel, zéér veel, maar, zal die op den duur groot genoeg zijn, als dat zo doorgaat?

Een kinderhand is altijd gauw gevuld, dat weten we, maar ook aan een stoere Humanitas-hand uit Rotterdam is een grens.

Hoe zullen broer of zus uit Amsterdam reageren? Wedijverend? Dan

Een ondergeschoven kind

gaat Humanitas een dynamische toekomst tegemoet.

Als je een poosje naar dat plaatje kijkt... Toch wel leuk die twee kinderen. 't Moet even wennen. Zo plotse-ling. Ach ja, na even nadenken kunnen we er wel plezier in hebben. Maar 't mag niet als precedent opgevat worden!! Geen konijnenhol bij Humanitas. Een pleegkind dat kan, dat's nodig. Maar geen eigen teelt.

Het Rotterdamse blad 'In de branding' dat de zaak in de openbaarheid bracht ziet er, afgezien van, en zelfs met, dat extra-kind wel prima uit.

Deze keer krijgt onze loterij voor 1966 er zeer veel plaats in

Het blad bevat voorts een aantal voor het afdelingswerk zeer praktische rubrieken.

De spreken van alle Humanitas-diensten (heel wat).

De agenda van plaatselijke Humanitas in al zijn geledingen en van bevriende en verwante instellingen.

Een verhaaltje over voorzitter en pen-

ningmeester dat ze in Amsterdam 'een rotgeintje' zouden noemen.

Kronkel van Het Parool behandelt op unieke wijze de Telefonische Hulpdienst. (Een deskundige op sociaal gebied, die 'In de Branding' ook had gelezen, heeft mij wel gezegd: 'Laat de redactie vooral niet vergeten dat er tegenwoordig een Algemene Bijstandswet is').

Het omslag van het boekje kan als bestelbiljet voor loten gebruikt worden. Heel praktisch. De lay-out is voortreffelijk. Maar ja, dat kind...

In statuten en huishoudelijk reglement is niets over het kindertal van de Embleemfamilie Tas te vinden.

Gelukkig is er kort geleden een reglementencommissie benoemd, die kan dan mooi een statutaire grens aangeven voor het kindertal van deze familie. We houden wel van enige vrijheid, maar we kunnen de representatie niet helemaal uit het oog verliezen. Het spreekuur van de NVSH staat in het telefoonboek. H. v. S.

Leden stromen toe in Rotterdam

De Rotterdammers noemen het zelf een 'sneeuwbalactie'. Het moet o.i. eeuwige sneeuw zijn waarvan ze daar in Rotterdam hun ballen maken. Rotterdam is namelijk de eerste afdeling van Humanitas die de ledenwerving op permanente basis ter hand heeft genomen. En zij hebben succes. Wij dachten dat onze leden in andere afdelingen wel benieuwd zouden zijn hoe zo iets gedaan moet worden. We zijn daarom gaan praten in Rotterdam met enkele van de vele medewerkers op dit onontgonnen terrein. Een paar 'geen-woorden-maar-daden'-figuren.

Het waren mevrouw Huiding, huisvrouw met een gezin, ook een beetje getrouwd met Humanitas; de heer Buit, lid van de oprichting af, gepensioneerd sinds enige tijd. En de heer Van Huuksloot, stafmedewerker in Rotterdam. De laatste is tot dusverre het plaatselijk middelpunt geweest van de jaarlijkse collectes en van de loten-verkoop. Hij is nu ook de spin-in-het-web bij de ledenwerving.

Ze doen het op een frisse en nieuwe manier. De Rotterdammers volgen de gezonde redenering dat je bij de bestaande leden moet beginnen. De binding met hen moet foutloos zijn. „Gezonde takken brengen de meeste jonge loten voort.” Zij hebben in 11 van hun 14 districten werkgroepen gevormd. Het moeten er ten slotte 14 worden. Elk met een leider, die weer met de heer Van Huuksloot, het administra-

tieve en technische middelpunt, in nauwe verbinding staat.

'Een ledenwinner is tevens een ledenbinder' is één van de stelregels. Elke willekeurige afdeling kan wel zo'n piramide van medewerkers opbouwen en organiseren. Dat is geen heksentoer. De grote kunst is te zorgen dat zo'n groepensysteem opgewekt aan het werk gaat en blijft; dat de arbeidsvreugde in dit moeilijke werk en de team spirit behouden blijven.

Van Huuksloot zegt: 'Een groep goedwillenden is nog geen groep ledenwerbers'. In de tijd dat ze bezig zijn het te worden, moeten ze het leuk blijven vinden. Daar draait het hele probleem van de continuïteit om. In die kritieke periode zijn elders al heel wat aankomende ledenwerbers de mist in gegaan. Mevrouw Huiding en de heer Buit weten maar al te goed dat, als je een goedwillend lid naar een medeburger toestuurt om hem lid te maken, zonder dat hij weet hoe hij zo iets moet aanpakken, je de man al spoedig niet meer terugziet.

De binding tussen medewerkers en de continuïteit van het werk zijn van enige factoren afhankelijk die Huuksloot graag kwijt wil aan goede verstaanders.

Nodig is z.i.: een als jacobsladder werkende communicatie, glashelder zicht voor iedere deelnemer op de resultaten van zijn werk, belangstelling en appreciatie bij het bestuur, plaatselijk werk waar de medewerker met trots op kan wijzen, een sterke groepsbin-

ding en enige sportieve rivaliteit. Dat laatste wordt door het bestuur gestimuleerd met een goed uitgedacht beloningssysteem. Een soort laddercompetitie in punten. Een volhouder kan daar een leuk cadeautje mee verkrijgen.

Mevrouw Huiding en de heer Buit vertellen over hun werk met een gloed of ze het over Feijenoord hebben.

We zeiden u: ze beginnen allen met bezoek bij de bestaande leden. Dat zit zo: kwaliteit en kwantiteit gaan voor onze vereniging op veel terreinen hand in hand. Dat is op zichzelf geen ontdekking. De toepassing van deze gedachte in Rotterdam evenwel is een vondst. Het legertje nieuwbakken ledenwerbers (het bestuur heeft ze ook als start een feestavond aangeboden) hebben, vóór de start, stapels enquêteformulieren voor leden meegekregen. We vonden het weldoordachte formulieren. Wat ze beogen is kwaliteitsverbetering. De volgende gedachtengang zit daarachter: een lid dat per giro betaalt, is verenigingstechnisch een beter lid dan een lid waar de contributie wordt gehaald. Nóg weer beter is elk jaar automatisch gireren. Per jaar betalen is weer beter dan per kwartaal betalen. Een correct adres is weer beter dan een adres met een foutje. Een lid van wie je verneemt wat-ie, behalve betalen, nog méér voor de vereniging kan en wil doen, is in 'waarde' toegenomen.

Het vertrouwen dat een lid in zijn vereniging heeft, moet hij putten uit

hetgeen hij van zijn club merkt. Veel leden kunnen weinig méér voor ons doen dan contributie betalen. Als de club die contributie dan prompt, en zo efficiënt mogelijk, opeist, dan irriteert hem dat geenszins. Nee, het wekt zijn vertrouwen; het is immers zijn enige maatstaf? U kunt zich dus voorstellen dat de Rotterdamse ledenwerbers, door het werken met hun zakelijke, efficiency bevorderende enquêteformulieren, bij de leden die ze bezoeken, een soortgelijke waardering opwekken. En daardoor gaan zij het huisbezoek beleven met de nodige arbeidsvreugde. En dat is een belangrijk punt! Een soort ei-van-Columbus. De grote vijand bij de enige goede manier van leden werven — huisbezoek — is de frustratie, weest u daarvan verzekerd. De Rotterdamse huisbezoekers (allereerst dus bij 'eigen volk') weigeren de frustratie. Zij zorgen allereerst voor een lawine aan verbeteringen in de kwaliteit van de relatie tussen leiding en leden. Hun apparaat is zo in elkaar gezet, dat zij bij voorbeeld alle handelingen kunnen verrichten die nodig zijn voor het invoeren van automatische girering ten behoeve van het bezochte lid en de vereniging. Deze vrijwilligers zijn voorbereid op het leveren van alle service die uit het werken met de enquête formulieren voortvloeit. Dat wekt al waardering. Men werft tevens moeiteloos een aantal gezinsleden. Soms nieuwe vrijwilli-

Vervolg op pagina 4

gers voor allerlei taken. Het brengt gegevens en problemen aan het licht die correct worden doorgegeven. Het adresmateriaal wordt gesaneerd, kortom dit groepje bereikt geleidelijk vele weldadige verbeteringen. Het komt daarbij vanzelf tot een groter draagvlak voor collectes en loten verkoop. Dat zit er allemaal in.

En nou komen we aan het einddoel, na de reeds opgesomde intermediaire doelen. **Nieuwe leden.** Voordat je 't weet komen die vanzelf in 't vizier bij deze werkwijze. Meneer Buit vertelt dat met de pretoogjes van een kanariefokker die een nest met 8 jonges heeft, hoewel hij alleen maar een kartonnen doosje in de kooi had gezet.

Bij die vele opgewekte huisbezoeken komen ongezoekt allerlei familieleden en kennissen en adressen naar voren. Die worden vrij gemakkelijk in ledenwinst omgezet. De geleidelijkheid van de groei naar moeilijker opgaven en het behoud van de onbevangeheid van de medewerkers doen het hem. De hier geschetste vrijwilligers glijden zo vanzelfsprekend in het pionierend ledenwervingswerk, dat vijand nr. 1, de frustratie, niet op komt dagen. Soms, vertelt Van Huiksloot, gaan ze samen naar een nieuw adres. A houdt dan een wervingspraatje. B zegt niets. Als ze weg zijn, gaat B A bekritisseren en zo slijpen deze mensen aan hun methode. Zo trachten ze met elkaar van goedwillende medewerkers echte ledenwerfers te worden. Ze zijn het voor een deel al. We geven u één zinnetje uit een periodieke mededelingencirculaire van de actie 'sneeuwbal': 'In de periode van 24 december tot en met 28 januari werden 118 nieuwe leden gewonnen.' Daaronder volgden lijstjes met de vijf beste groepen van die periode en de vijf beste individuele werfers.

Er zitten een paar echte 'versierders' tussen die groep, dat merken we. Zonder kinderachtig te worden, veraangenamezen zij het gehele werk, door er een spelelement in te brengen. Als één van onze ledenwerfers een beetje succes heeft, lang volhoudt en flink wat punten verzamelt, zit er voor hem een aardig cadeautje in. En geen lepeltje of zo. Nee, er is een betrouwbare catalogus in kleurendruk, waar je, net als bij Albert Heijn, via plaatjes, een keus (en tegelijkertijd een navenante wervingsprestatie) kunt bepalen.

De hele actie heeft nu reeds in enkele maanden 360 leden opgebracht. De 350 leden die zich uit eigen beweging in dezelfde periode hebben aangemeld, zijn hier niet bij. En niet alleen in Rotterdam. Door hun efficiënte en indringende wijze van werken weten deze Rotterdammers de hand te leggen op nieuwe leden in diverse plaatsen in Nederland. Eigenlijk vanzelfsprekend. Alles is immers voor vermeerdering of verbetering vatbaar zodra er intens aan gewerkt wordt? Denk maar aan de ruimtevaart, de melkgift per koe en de prijzen.

De ontspannen rust waarmee mevrouw Huiding dit alles zit te vertellen, toont ook nog aan dat een druk bezette huisvrouw zo iets er bij kan doen. Zonder enige paniek zegt ze, als het begint te schemeren, dat ze 'nou even gaat koken.'

Meneer Buit noch mevrouw Huiding

Brochure 'Uitzicht'

De brochure 'Uitzicht' met als inhoud de op het laatste congres besproken artikelen van prof. mr. A. D. Belinfante, T. van Groothoest, mr. W. G. Verkruijsen, drs. P. Albarda en mej. drs. R. A. E. Zijlman en een kort verslag van de congresdiscussies is van de pers gekomen.

Hij zal worden toegezonden aan alle ontvangers van de periodieken 'Humanitas mededelingen'. Verder verkrijgbaar à f 1,50 (niet leden f 2,50). Postgiro 5 82 000.

vertrekken een spier op hun gezicht als ter sprake komt dat veldheer Van Huiksloot 's avonds om half een 'als er nog licht brandt,' even bij een van zijn trawanten aanbelt voor of over een adresje of zo iets. Ze nemen het, verdikkeme!. Dat laat zien dat je zo'n zaakje kunt organiseren met de teamgeest van een judoclub.

Een bekend gezegde: 'Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst.' In Rotterdam leer je: 'Wie bejaardensociëteiten heeft, krijgt relaties.' Wat daar uit komt, is verbijsterend. En lang niet alleen kwieke medewerkers op leeftijd, maar ritsen kennissen van die bejaarden, nichtjes, neefjes, burens, geïnteresseerden, die heel vaak lid willen worden van Humanitas.

'Ze zeggen zo vaak', aldus krijgen we wel eens te horen: 'Als je maar wat werk kunt laten zien, kan je ook leden werven en krijgen.' Ledenwerfers beamen dat wel, maar, zeggen zij, het vakkundig maatschappelijk werk van de beroepskracht speelt zich daarvoor te zeer in de discretie af, binnen vier muren. Wat de mensen in de straat ten slotte het meeste aanspreekt en wat ze ook duidelijke zien, is de 'sociale dienstverlening' die door vrijwilligers wordt gedaan. De bejaardenclubs (die in Rotterdam een voortreffelijk cultureel programma brengen), kinderruitzending, speelgoedacties, invalidenbezoek, leesportefeuilles. Dat werk moeten we goed doen, niet al te amateuristisch en met bewaamde adviseurs, maar we moeten het vooral niet en nergens verwaarlozen. Want de altijd durende zojuist geschetste wisselwerking tussen zichtbaar werk en ledental maakt evenzeer het aantrekken van steeds meer goed opgeleide maatschappelijk werkers mogelijk. Dit laatste is speciaal bedoeld voor hen die het maatschappelijk werk-sec het alleenzalmakende vinden en de sociale hulpverlening liever negeren.

Humanitas moet zijn ledental enige malen vermenigvuldigen. Het is ons enige middel naast goed werk om overal ten volle erkend te worden. De vruchtbare vermenging van contacthouder-met-met-oude-leden en werfer-van-nieuwe brengt soms de meest onverwachte zaken aan het rollen. De 'bezoekers' in Rotterdam zijn de laatste tijd ook nog bereid geweest 'paraplutjes te verkopen.' Wat is dat nou weer? Een paraplutje is een schriftelijke toezegging per kaart voor een bedrag in de collecteweek. Op de kaart staat een onweerstaanbaar meneertje met rode paraplu afgebeeld. Hij heeft succes. Het kan op de collectedag regenen, nietwaar? Dan zak je met dit stuk jaarinkomen ineens weg. Vandaar de paraplu. Regen of niet, die toezeggingen — tot wederopzeggens toe — heb je. En op de collectedag is iemand met een klein paraplutje op de revers huldigend vrijgesteld van bussenhinder. Hij is 'beschermheer' geworden van de collectanten. Je moet er wat voor doen, voor die toezeggingen: 'Maar als dat gedaan is, houd je een ezeltje over, dat periodiek gouden tientjes niest,' zeggen wij. 'Nou, gouden tientjes,' zegt Van Huiksloot. Maar van het één komt het ander. Dat is de gehele achtergrond van dit werk: **het ander** komt en blijft komen als je **het één** maar doet en blijft doen.

'We hopen dat jullie van deze grepen uit ons werversbestaan wat maken kunnen,' zeggen ze ten slotte alle drie. 'Het is echt een werkje dat in alle afdelingen gedaan kan worden.' Ze moesten, d.w.z. mevrouw Huiding, de heren Buit en Huiksloot er wel bij vertellen dat alle groepen van tijd tot tijd bij elkaar komen en enkele malen per jaar met z'n allen vergaderen. Er moeten periodiek ervaringen worden uitgewisseld. Het verband mag niet verloren gaan. Rotterdam ten slotte ziet dit werk niet als een actie, als tijdelijk, maar als een diensttak, dus permanent. Van het één komt het ander. In beginsel kan zo'n Rotterdamse sneeuwbal doorgaan met aankoeien. Met sneeuw uit Utrecht, Amersfoort, Alkmaar en Sneek.

H. v. Schaalk

Uw lot voor hun levenslot

**BESTEL
OMGAAND UW
DEELNEMINGS-
BEWIJZEN
IN ONS
4e NATIONALE
HUMANITAS
LOTERIJ**

Trekking 15 juni 1966 t.o.v. notaris Mr. N. J. Busk te Amsterdam. Prijs per deelnemingsbewijs f 1,—.

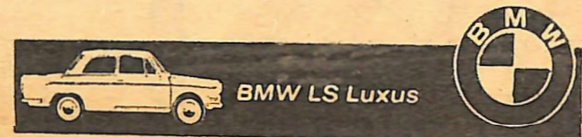
De Nederlandse Vereniging voor Maatschappelijk Werk „Humanitas”, gevestigd te Amsterdam, organiseert dit jaar opnieuw een nationaal kansspel (loterij) waaraan een ieder kan deelnemen. De opbrengst van deze financiële actie wordt aangewend voor de instandhouding en verdere ontwikkeling van het maatschappelijk werk, o.a. op het gebied van de kinderbescherming, bejaardenzorg, gezinsverorging en algemeen maatschappelijk werk.

HOOFDPRIJS:

f 30.000,—

in contanten, minus kansspelbelasting

2e PRIJS:

ter waarde van f 5600,—

3e PRIJS:

Speedboot (Polyester met bb-motor) ter waarde van f 2400,—

4e en 5e PRIJS:

Puch bromfiets, ter waarde van f 750,—

6e t/m 10e PRIJS:

Dames- of Herenrijwielt

11e t/m 360ste PRIJS:

elk een betrouwbare 4-kleuren-ballpoint in luxe uitvoering, of een paar prima nylon dameskousen

**EXTRA
ATTRACTIE:**

U hebt een extrakans op f 5000,— door deel te nemen aan het spel „Voorspel en win”.

Aan elk lot is een strook bevestigd waarop u de laatste VIER cijfers kunt invullen van het nummer (in de juiste volgorde) voorkomende op het lot waarop de HOOFDPRIJS valt.

De deelname aan dit spel is vrijwillig en onbeperkt. Elke inzending dient te zijn voorzien van tenminste 50 cent aan extra postzegels. Bij meerdere goede voorspellingen wordt de prijs gedeeld.

Alléén inzendingen, die voor 10 juni 1966 in ons bezit zijn en voldoen aan de op deze deelnemingsstrook vermelde bepalingen komen voor deelneming in aanmerking.

Vergunning werd verleend door de minister van Justitie bij Beschikking van 30 november 1965 no. LO. 650/115/116. Aantal loten 350.000, genummerd van 100.001 t/m 450.000.

Financiële actie uitgaande van:

**NED. VERENIGING VOOR
MAATSCHAPPELIJK WERK**
Jan Willem Brouwersstraat 16,
Amsterdam-Zuid

HUMANITAS

LET OP DE MEDEDELINGEN OVER ONZE ACTIE VIA RADIO EN TELEVISIE